

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoP/5/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412211040
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6412211040.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Alexandra Mojša, v právnej veci navrhovateľky Z. N., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. Z.XXX/X, A., zastúpenej JUDr. Viktorom Šurkom, advokátom so sídlom Advokátskej kancelárie SNP 120, Žiar nad Hronom, proti odporcovi P. Z. N., nar. X.X.XXXX, bytom K. X/X, C., v konaní o návrhu navrhovateľky na zvýšenie výživného, o odvolaní navrhovateľky a odporcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 10P/119/2012-254 zo dňa 26. 10. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd zmenil rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 8P/275/2007 zo dňa 11. 12. 2007 tak, že zvýšil vyživovaciu povinnosť odporcu P. Z. N., nar. XX. XX. XXXX k Z. N., nar. XX. XX. XXXX zo sumy 126,14 € mesačne na sumu 195 € mesačne počnúc dňom 01. 09. 2012 do 31. 10. 2014 a od 01. 11. 2014 na sumu 220 € mesačne, ktoré je odporca povinný uhrádzať vždy do 25. dňa v mesiaci do rúk navrhovateľky a vo výroku o zročnom výživnom, potvrdzuje.

Vo výroku, ktorým okresný súd o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, rozsudok okresného súdu zrušuje a v uvedenom rozsahu vracia vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd zmenil rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 8P/275/2007 zo dňa 11. 12. 2007 tak, že zvýšil vyživovaciu povinnosť odporcu k navrhovateľke zo sumy 126,14 € mesačne na sumu 195 € mesačne, počnúc dňom 01. 09. 2012 do 31. 10. 2014 a od 01. 11. 2014 na sumu 220 € mesačne s tým, že odporca je povinný uhrádzať výživné v určenej výške vždy do 25. dňa v mesiaci k rukám navrhovateľky. Zároveň okresný súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľke zročné výživné za obdobie od 01. 09. 2012 do 26. 10. 2015 vo výške 2 916,68 €, do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vo zvyšku návrh navrhovateľky zamietol. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa ust. § 142 ods. 2 zák. č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok, (ďalej v texte len OSP) tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol: „Navrhovateľka podala na Okresný súd Žiar nad Hronom dňa 27.8.2012 návrh na zvýšenie vyživovacej povinnosti, v ktorom navrhovala, aby súd zvýšil vyživovaciu povinnosť odporcu zo sumy 3 800,-Sk na sumu 330 € a to z toho dôvodu, že od posledného rozhodovania o výške vyživovacej povinnosti v roku 2007 sa podstatne zmenili jej pomery, od roku 2011 je študentkou denného štúdia Lekárskej fakulty Univerzity Komenského, zvýšili sa jej náklady so zabezpečovaním pomôcok na vyučovanie a s osobným stavom a na pojednávaní upravila návrh, v ktorom navrhovala, aby vyživovacia povinnosť otca bola zvýšená na sumu 280 € mesačne od 1.9.2012.

Odporca s návrhom na zvýšenie vyživovacej povinnosti nesúhlasil, poukazoval na tú skutočnosť, že jeho jediným príjmom je iba výsluhový dôchodok vo výške 540 €. Poukazoval na tú skutočnosť, že navrhovateľka si nesnaží nájsť príjem na pokrytie svojich potrieb a podľa jeho názoru suma, ktorú platí na výživné postačuje navrhovateľke pre pokrytie potrieb, či už so štúdiom alebo so zabezpečením osobných potrieb, pretože okrem neho má vyživovaciu povinnosť k navrhovateľke aj jej matka.

Návrh, ktorý prišiel dňa 27.8.2012 bol pridelený zákonnej sudkyňi JUDr. Haverlovej, táto vo veci rozhodla dvakrát a dvakrát krajský súd zrušil a vrátil na nové dokazovanie. Po odchode sudkyne na dôchodok bola vec 3.8.2015 pridelená inému zákonnému sudcovi.

Súd doplnil dokazovanie v intenciách zrušujúcich rozhodnutí krajského súdu a aj z doplneného dokazovania nie je sporné, že navrhovateľka je dcérou odporcu, že výživné k navrhovateľke bolo upravené rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom 8P/275/2007 dňa 11.12.2007 a to vo výške 3 800,-Sk, čo zodpovedá sume 126,14 €.

Dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa menia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možná len na návrh (§ 78 ods. 1 Zákona o rodine).

Ustanovenia § 78 ods. 1 Zákona o rodine umožňuje zmeniť doterajšie rozhodnutie súdu v prípade, ak došlo k podstatnej zmene okolností, ktoré sú rozhodujúce pre výšku a ďalšie trvanie dávok. V zmysle judikatúry je potrebné prihliadnuť ku všetkým okolnostiam, ktoré by mohli odôvodniť zmenu výživného. Avšak len vtedy môžu byť dôvodom na zmenu vyživovacej povinnosti, keď sa závažným spôsobom prejavia v pomeroch účastníkov v porovnaní ich s pomermi v čase vyhlásenia predchádzajúceho rozsudku. Znamená to, že súd musí mať preukázanú podstatnú zmenu pomerov.

V čase posledného rozhodovania súdu o vyživovacej povinnosti bola navrhovateľka maloletá, bola študentkou gymnázia, mala zdravotné problémy, pretože bola dispenzarizovaná v ambulanciách viacerých odborných lekárov, čím jej vznikali ďalšie náklady v rozsahu 500 až 600,-Sk. Mala zhoršený zrak a nosila okuliare. V čase podania návrhu na začatie konania (27.8.2012) navrhovateľka bola študentkou riadneho denného štúdia na vysokej škole a z toho dôvodu nie je schopná sama sa živiť (§ 62 ods. 1 Zákona o rodine). Podstate vzrástli výdavky navrhovateľky a to v tom smere, že býva cez týždeň na internáte, jej výdavky sú okolo 64 € mesačne, ďalej má výdavky na cestovné vo výške 20 € mesačne, ďalšie cestovné predstavuje miestna hromadná doprava na dve zóny vo výške 12 € a ostatné 15 €, ďalej sú to náklady na školskú jedáleň 4,40 € x 26 je 114,40 € a strava mimo jedálne okolo 60 € mesačne. Všetko sú to nové výdavky, ktoré navrhovateľka v čase posledného rozhodovania nemala, nakoľko bývala s matkou, necestovala do školy a nemala výdavky spojené s nákupom odbornej literatúry a kopírovacími prácami. Pretože navrhovateľka študuje lekársku fakultu v dennom štúdiu, nemožno od nej spravodlivo požadovať, aby si časť nákladov zabezpečovala nejakou príležitostnou brigádnickou robotou. Z týchto dôkazov nie je teda sporné, že pomery na strane navrhovateľky od posledného rozhodovania sa výrazne zmenili a preto je dôvodný jej návrh na zvýšenie vyživovacej povinnosti.

Matka navrhovateľky v čase posledného rozhodovania o výživnom bola na materskej dovolenke, pred rokom 2007 bola zamestnaná, jej príjem bol 11 672,-Sk a okrem navrhovateľky mala ešte dve vyživovacie povinnosti a to k synovi XXXX narodenému v roku 1998 a k dcére Kataríne narodenej v roku 2007. V súčasnom období je matka navrhovateľky zamestnaná, jej príjem je okolo 533 € mesačne (čl. 139). Z tohto teda vyplýva, že od posledného rozhodovania o výživnom sa na strane matky zmenili pomery tým, že sa zamestnala a má príjem.

Odporca v čase posledného rozhodovania o výživnom bol zamestnaný, jeho príjem bol 26 300,-Sk (873 €) a okrem výživného pre navrhovateľku mal vyživovaciu povinnosť ešte k synovi Z. nar. v roku 1998. Od posledného rozhodovania o výživnom sa zmenili aj pomery na strane otca. Do roku 2011 pracoval v policajnom zbore, dňa 31.5.2011 skončil dohodou pracovný pomer a odišiel do výsluhového dôchodku. V čase odchodu do výsluhového dôchodku bol jeho príjem v hrubom 1 437 € (čl.162).15.6.2011 založil firmu MIRRAS.r.o., do ktorej vložil finančné prostriedky z odchodného, ktoré dostal vo výške 10 000 € a pretože mu začiatkom firma zisk neprinášala, zamestnal sa aj ako vodič nákladnej dopravy, kde mal príjem 430 € a okrem toho dostával aj diety priemerne vo výške 432 € (čl.90). 4.2.2013 skončil zamestnanie ako vodič nákladnej dopravy, podľa jeho tvrdenia z dôvodu zdravotného stavu, nakoľko

má problémy s okom a od tej doby len podniká a jeho jediným príjmom je výsluhový dôchodok, ktorý mu býva čiastočne valorizovaný. V októbri 2014 mu bolo z dedičstva vyplatené okolo 30 000 € a vo februári 2015 otvoril novú predajňu v Bratislave. Nie je teda sporné, že ak príjem otca v roku 2007 v čase rozhodovania o výživnom bol 873 €, tak od posledného rozhodovania vzrástli zárobkové schopnosti otca a tento v roku 2001 v policajnom zbore dosahoval sumu 1 437 € v hrubom. Po ukončení pôsobenia v policajnom zbore dostával výsluhový dôchodok vo výške 544 € a ďalej pracoval ako vodič s príjmom 430 € plus diety vo výške 432 €. Ako vodič preto mal príjem vo výške 863 €. Spolu s výsluhovým dôchodkom tak mesačne mal príjem vo výške 1 407 €. Tento príjem, ktorý mal mesačne po odchode z policajného zboru a porovnaním príjmu, ktorý mal v policajnom zbore vyvracia tvrdenie navrhovateľky o tom, že odporca sa vzdal výhodnejšieho zamestnania (§ 75 ods. 1), tieto tvrdenia nezodpovedajú reálne vykonanému dokazovaniu v konaní. Z týchto dôkazov vyplýva aj tá skutočnosť, že odporca aj po odchode z policajného zboru je schopný dosahovať taký zárobok ako mal v čase pôsobenia v policajnom zbore. Od posledného rozhodovania o výživnom vzrástol príjem odporcu. Aj keď sa odporca bráni tým, že potom, čo skončil v roku 2013 zamestnanie ako vodič nákladnej dopravy je jeho jediným príjmom výsluhový dôchodok vo výške 545 €, súd týmto tvrdeniam neverí a to z toho dôvodu, že predchádzajúce jeho konanie dokazuje, že je v jeho schopnostiach dosahovať zárobok okolo 1 400 €. Súd poukazuje na tú skutočnosť, že odporca odišiel na výsluhový dôchodok v produktívnom veku (44 rokov), odišiel z Prievidze do Bratislavy, kde sú podstatne vyššie výdavky s bývaním a živobytím ako v Prievidzi a preto odvolávať sa iba na výsluhový dôchodok nezodpovedá reálnej schopnosti odporcu. Odporca nepopiera, že pri odchode z policajného zboru dostal odchodné vo výške 10 000 €, presne však popísal, kde tieto finančné prostriedky použil a to jednak na založenie firmy, krytie svojich osobných potrieb a na dovolenku. Použitie finančné prostriedky na založenie firmy v roku 2011 sa ukazujú ako účelne vynaložené náklady, pretože firma mu postupne v rokoch 2013-2014 začína prinášať vzrastajúci zisk. Odchodné bolo odporcovi vyplatené takmer rok aj pol predtým, než navrhovateľka podala návrh na súd. Jedná sa o návrh na dospelú osobu, kde právo na výživné možno podať iba odo dňa začatia súdneho konania (§ 77 ods. 1 Zákona o rodine) a suma 10 000 € vyplatená rok a pol pred podaním návrhu nie je takou sumou, ktorá by výrazným spôsobom ovplyvnila majetkové pomery odporcu. Súd verí odporcovi, že v čase začatia konania o výživnom už z týchto finančných prostriedkov okrem investovaných finančných prostriedkov do firmy nemal nič.

Obaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov. Dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni rodičov (§ 62 ods. 2 Zákona o rodine).

Obaja rodičia navrhovateľky, teda nielen odporca majú k navrhovateľke vyživovaciu povinnosť. Navrhovateľka z objektívnych dôvodov nie je schopná sama sa živiť a preto naďalej vyživovacia povinnosť obidvoch rodičov trvá. Reálne náklady so štúdiom na vysokej škole u navrhovateľky súd hodnotí na sumu 280 €, vychádza pritom z nákladov na ubytovanie, ktoré uvádza navrhovateľka, miestne prepravné, stravné, stravné mimo školu a dochádzku do školy (čl. 194). Ostatné výdavky navrhovateľky ako mobil, hygienické potreby, lieky, kopírovacie práce, lekárska starostlivosť a oblečenie sú výdavky, ktoré sú zahrnuté vo výške vyživovacej povinnosti. Pretože obidvaja rodičia sa na týchto výdavkoch majú podieľať, súd vychádzal zo schopností a možností obidvoch rodičov a určil pomer povinnosti na týchto výdavkoch k rodičom v pomere 2/3 výdavkov odporca a 1/3 matka. Súd prihliadol na tú skutočnosť, že otec je mladý v produktívnom veku s vysokoškolským vzdelaním, zdravý a je v jeho schopnostiach dosahovať zárobok min. 1 400 €. Okrem navrhovateľky má len jednu vyživovaciu povinnosť vo výške 110 €. Matka má príjem okolo 533 €, okrem navrhovateľky má ešte ďalšie dve vyživovacie povinnosti. Pri určení výživného súd prihliadne na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine).

Odôvodnené výdavky navrhovateľky spojené so štúdiom súd hodnotí na sumu 280 €, tieto výdavky nemôže hradiť len odporca, musí sa podieľať aj matka a pri stanovení pomeru schopností, možností v pomere 2/3 a 1/3 súd preto určil odporcovi vyživovaciu povinnosť od 1.9.2012 sumou 195 € mesačne. Zmena pomerov pre zvýšenie vyživovacej povinnosti (§ 78 ods. 1 Zákona o rodine) bola dokázaná v konaní na strane obidvoch rodičov navrhovateľky, ale aj na strane samotnej navrhovateľky.

K ďalšej zmene pomerov na strane odporcu došlo počnúc mesiacom november 2014, vzrástli jeho majetkové pomery minimálne o sumu 32 500 €, ktorú získal z vyplateného dedičstva. Túto skutočnosť odporca nepopiera. Pretože vzrástli majetkové pomery odporcu, súd od tohto termínu určil výšku

vyživovacej povinnosti k navrhovateľke sumou 220 € mesačne. Pretože navrhovateľka chcela určiť výživné vo výške 280 € mesačne, súd vo zvyšku návrh presahujúci sumu 195 € resp. 220 € zamietol.

Nie je sporné, že od podania návrhu na začatie konania odporca okrem zákonnej vyživovacej povinnosti vo výške 126,14 € ničím nad rámec výživného neprispieva. Za obdobie od 1.9.2012 do 26.10.2015 tak na výživnom pre navrhovateľku zaplatil sumu 4 793,32 €. Pretože súd mu zvýšil výživné od 1.9.2012 do 1.11.2014 na sumu 195 € mesačne a od 1.11.2014 na sumu 220 € mesačne, do dňa 26.10.2015 takto určené výživné predstavovalo sumu 7 710 €. Pretože z tohto výživného zaplatil sumu 4 793,32 €, zročné výživné predstavuje nedoplatok vo výške 2 916,68 €. Súd uložil odporcovi vyplatiť zročné výživné v lehote 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia a to z toho dôvodu, že od podania návrhu na začatie konania odporca vedel o tom, že dôjde k zvýšeniu vyživovacej povinnosti, vedel o tom, že nárok navrhovateľky na zvýšenie vyživovacej povinnosti je dôvodný, konštatoval to už aj krajský súd vo svojom rozhodnutí. Vedel o tom, že z mesiaca na mesiac mu vzrastá nedoplatok na výživnom a preto, ak dostal vyplatené z dedičstva vo výške 32 500 €, mal rátať s tým, že výživné má prednosť pred všetkými majetkovými pohľadávkami.

Pri určení povinnosti vyplácať výživného do 25. dňa v mesiaci súd prihliadol na tú skutočnosť, že jediným pravidelným príjmom je výsluhový dôchodok, ktorý dostáva 15. dňa v mesiaci a preto platiť výživné do 15. dňa v mesiaci by mohlo dôjsť k tomu, že by tento termín nebolo možné dodržať a dochádzalo by k zbytočnej exekúcii.

Právny zástupca navrhovateľky navrhoval doplniť dokazovanie o výsluch brata odporcu, ktorý by mal dokázať tú skutočnosť, že vyplatená čiastka z dedičstva bola vyššia ako je suma uvádzaná v dedičskom rozhodnutí vo výške 32 500 €. Súd tomuto návrhu na doplnenie dokazovania nevyhovel a to z toho dôvodu, že ani v prípade pravdivosti týchto tvrdení by prípadný rozdiel (okolo 10 000 €) nemal vplyv a presvedčenie sudcu o výške vyživovacej povinnosti od 1.1.2014 vo výške 220 € mesačne.

Odporca navrhoval doplniť dokazovanie a vyžiadať prehľad o zárobkoch matky. Súd tomuto návrhu nevyhovel, pretože výška zárobku matky v konaní dokázaná bola (čl. 139 spisu).

Navrhovateľka mala vo veci úspech len čiastočný a preto súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého, ak má účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí prípadne vysloví, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania“.

Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa navrhovateľka a odporca odvolali.

Navrhovateľka v odvolaní uviedla, že podáva odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 10P/119/2012-254 zo dňa 26. 10. 2015 a to proti výroku, ktorým súd vo zvyšku návrh navrhovateľky zamietol a proti výroku, ktorým okresný súd rozhodol o náhrade trov konania tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Navrhovateľka v odvolaní ďalej uviedla, že rozhodnutie prvostupňového súdu v odvolaní napadnutých výrokoch považuje za nesprávne, pretože súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Pokiaľ súd návrh navrhovateľky vo zvyšku zamietol, podľa navrhovateľky toto rozhodnutie je nesprávne a neodôvodnené. Súd vychádzal pri rozhodnutí z presvedčenia, že odporca bol a je schopný dosiahnuť mesačný príjem vo výške 1 400 €, a to v čase od podania návrhu až do súčasnosti, s ktorým názorom sa stotožňuje. Nepochybne bolo preukázané, že odporcovi bolo pri odchode do výsluhového dôchodku ku dňu 01. 06. 2011 vyplatené odchodné vo výške 10 000 € a v októbri 2014 mu bola z dedičstva vyplatená suma 32 500 €. V uvedenej súvislosti navrhovateľka v odvolaní uviedla, že disponuje informáciou, že brat odporcu XX. Q. N. vyplatil odporcovi z dedičstva sumu viac ako 50 000 €, k čomu navrhla vykonať dokazovanie vyžiadanim vyjadrenia brata odporcu, čomu okresný súd nevyhovel a navrhnutý dôkaz nevykonan. Navrhovateľka v odvolaní označila za neodôvodnené rozhodnutie okresného súdu, ktorým okresný súd zaviazal odporcu platiť navrhovateľke výživné vo výške 195,-€ mesačne od 01. 09. 2012 do 31. 10. 2014 a v sume 220 € od 01. 11. 2014. Uvedené rozhodnutie okresného súdu je podľa navrhovateľky v rozpore so zisteným skutkovým stavom ako aj s argumentáciou súdu v odôvodnení. Zdôraznila, že ak súd zistil, že odporca už v čase podania návrhu a počas celej doby trvania konania bol schopný dosiahnuť mesačný príjem 1 400 € a určil výživné vo výške 195 € mesačne, je toto výživné nepostačujúce s ohľadom na ust. § 62 zák.

č 36/2005 Z. z. o rodine. Okrem toho okresný súd podľa navrhovateľky nezohľadnil ani tú skutočnosť, že matka navrhovateľky sa stará o ďalšie dve deti, ku ktorým má ešte dve vyživovacie povinnosti a v starostlivosti o deti jej intenzívne pomáha jej druh, ktorý nahrádza v mnohých oblastiach starostlivosť odporcu, hoci to nie je jeho zákonná povinnosť. Ďalej navrhovateľka v odvolaní poukázala na to, že pokiaľ by súd priznal navrhovateľke zvýšenie výživného zo sumy 126,14 € mesačne na sumu 280 € mesačne od 01. 09. 2012 do predpokladaného ukončenia štúdia navrhovateľky na lekárskej fakulte UK dňa 30. 08. 2017, celková suma zvýšeného výživného by predstavovala 9 231,60 € za 5 rokov, ktorá suma by s ohľadom na dosiahnuté príjmy odporcu (10 000 € z odchodného plus minimálne 50 000 € z dedičstva plus zisk spoločnosti MIRRAS, s. r. o., deklarovany odporcom na pojednávaní dňa 26. 10. 2015) a reálnu schopnosť odporcu dosiahnuť mesačne zárobok 1 400 €, v žiadnom prípade existenčne nijakým spôsobom odporcu neohrozila. Podľa názoru navrhovateľky okresný súd nesprávne posúdil použitie sumy 10 000 € z odchodného na podnikanie, opravu auta, osobnú spotrebu a dovolenku, ako účelne vynaložené náklady odporcom. Takéto posúdenie je podľa navrhovateľky v jasnom rozpore s ust. § 62 ods. 5 Zákona o rodine. Za neodôvodnené označila navrhovateľka v odvolaní tvrdenie súdu, že reálne náklady na štúdium na vysokej škole navrhovateľky sú 280 € mesačne. V konaní bolo podľa navrhovateľky riadne preukázané, že mesačné výdavky navrhovateľky pozostávajú zo základných výdavkov na: ubytovanie vo výške 69 €, stravu v školskej jedálni 110 €, stravu mimo školskej jedálne 50 €, MHD 2 zóny 12 €, MHD mimo zaplatených zón 15 €, cestovné z miesta bydliska do školy a späť cca 25 €, mobil 15 €, hygienické potreby 10 €, čo je spolu minimálne 305 €, pričom v tejto sume nie sú zahrnuté výdavky na šport, kultúru, lieky, nákup zdravotníckeho oblečenia a pomôcok na výkon praxe a pod., ktoré výdavky nepochybne patria ku štandardným výdavkom študenta vysokej školy. Pokiaľ ide o trovy konania, navrhovateľka v odvolaní uviedla, že za nesprávne považuje aj rozhodnutie súdu prvého stupňa o trovách konania podľa ust. § 142 ods. 2 OSP. Podľa názoru navrhovateľky, s ohľadom na všetky okolnosti je odôvodnený postup súdu podľa ust. § 142 ods. 3 OSP. Nepriznanie náhrady trov konania by pre navrhovateľku predstavovalo citeľnú a neopodstatnenú ujmu, pretože iným spôsobom by sa nedokázala obhájiť. Už samotný fakt, že návrh na súd podala navrhovateľka sama bez účasti advokáta a sama sa aj neúspešne zúčastnila konania pred súdom, svedčí podľa navrhovateľky o pravdivosti jej tvrdení.

V závere odvolania navrhovateľka navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že zvyšuje vyživovaciu povinnosť odporcu voči navrhovateľke zo sumy 126,14 € mesačne na sumu 280 € mesačne počnúc dňom 01. 09. 2012. Zročné výživné od 01. 09. 2012 do 26. 10. 2015 vo výške 2.776,14 € a od 27. 10. 2015 do vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu je odporca povinný zaplatiť navrhovateľke do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň navrhovateľka navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania zmenil tak, že zaviazá odporcu nahraďiť navrhovateľke trovy konania vo výške 3 543,29 €, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku k rukám právneho zástupcu navrhovateľky.

Proti rozsudku okresného súdu sa v podaní zo dňa 07. 12. 2015 odvolal aj odporca. V odvolaní uviedol, že nesúhlasí s postupom súdu prvého stupňa na pojednávaní konanom na okresnom súde dňa 26. 10. 2015. Okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal podľa odporcu len z údajov a podkladov, ktoré boli platné v čase prvého pojednávania v októbri 2012. Opomenul vyživovaciu povinnosť odporcu voči synovi Z. vo výške 110 € mesačne plus 15 € mesačne zročné výživné platené z dôvodu zvýšenia výživného na maloletého Z. N. v roku 2015. Okresný súd pri rozhodovaní vychádzal zo skutočnosti, že matka navrhovateľky má príjem okolo 533 €, čo však v čase rozhodovania už nebola pravda, nakoľko za 3 roky od roku 2012 sa jej príjem určite zvýšil. Odporca v odvolaní ďalej uviedol, že okresný súd odignoroval zisťovanie dôvodov skončenia pracovného pomeru odporcu ako vodiča nákladnej dopravy vo firme SLOVAGROTRANS. Uspokojil sa s vlastným konštatovaním, že odporca je schopný zarobiť cca 1400 € mesačne. Okresný súd nebral do úvahy skutočnosť, že pre zistenú zrakovú vadu stratil odporca zdravotnú spôsobilosť vykonávať prácu vodiča - profesionála. V uvedenej súvislosti odporca v odvolaní zdôraznil, že je všeobecne známou skutočnosťou, že vodič - profesionál potrebuje mať pre výkon tejto práce odbornú spôsobilosť - vodičský preukaz príslušných skupín, kvalifikačnú kartu vodiča, tachografovú kartu, psychologickú spôsobilosť a zdravotnú spôsobilosť. Odporca má všetko s výnimkou zdravotnej spôsobilosti. Rozhodnutím lekára vzhľadom k očnej vade stratil zdravotnú spôsobilosť, čiže nemôže resp. nesmie vykonávať prácu vodiča profesionála. Bez zdravotnej spôsobilosti si nemôže sadnúť za volant vozidiel skupiny C,D,E.

Pokiaľ ide o argumentáciu okresného súdu, že má vysokoškolské vzdelanie, odporca v odvolaní uviedol, že vysokú školu skončil v roku 1991, vo vyštudovanom odbore pracoval cca 2 roky - naposledy v roku 1995, nemá teda prakticky žiadnu odbornú prax a vo vyštudovanom odbore, vzhľadom na pracovné skúsenosti a svoj vek, je prakticky nezamestnateľný. Z uvedených dôvodov nie je schopný zarobiť cca 1 400 € mesačne ako uvádza súd a jeho jediným príjmom je výsluhový dôchodok 546,60 €.

Odporca v odvolaní ďalej uviedol, že pokiaľ okresný súd stanovil pomer akým sa rodičia majú podieľať na výdavkoch navrhovateľky v pomere 2/3 otec a 1/3 matka - pri takmer identických porovnateľných príjmoch, tak nebral do úvahy majetkové pomery matky navrhovateľky a to, že je majiteľkou trojizbového bytu v centre mesta T. nad D., v ktorom dlhodobo žije so svojim priateľom, ktorý pracuje v zahraničí ako vodič MKD. Deklarovanému príjmu N. XXX na úrovni cca 420 € mesačne nie je možné podľa odporcu veriť, nakoľko je všeobecne známe, že vodiči vykonávajúci prácu na území Nemecka musia mať mzdu minimálne 8 € za hodinu. O príjmových a majetkových pomeroch matky navrhovateľky vypovedá podľa odporcu jej životný štýl a štandard, ktorý je v porovnaní so životným štandardom odporcu neporovnateľne vyšší. Odporca v odvolaní ďalej uviedol, že pokiaľ sa okresný súd stotožnil s tvrdením navrhovateľky, že jej mesačné životné náklady sú na úrovni 280 €, tak podľa názoru odporcu, toto je suma, z ktorej musia vyžiť mnohé mladé rodiny s deťmi, vrátane nákladov na bývanie. Pomer akým sa majú rodičia podieľať na úhrade nákladov navrhovateľky bol súdom stanovený 2/3 má hradiť otec, čo je matematicky cca 186,70 €. Súdom určené výživné je však 220 €, čo je takmer o 33,30 € viac ako má hradiť matka. Príjmové pomery oboch rodičov sú takmer identické, majetkové pomery sú podstatne lepšie na strane matky, otec je v podstate bezdomovec bez vlastného bytu. Odporca v odvolaní ďalej zdôraznil, že v rámci svojich nákladov navrhovateľka uvádza, že mesačne precestuje cca 64 €, pričom je všeobecne známe, že od 17. 11. 2014 študenti majú možnosť bezplatného cestovania vlakmi ŽSR. Reálne skutočné mesačné náklady navrhovateľky na cestovanie tak môžu byť podľa odporcu na úrovni cca 11 €, čo je o 53 € menej ako uvádza navrhovateľka.

Odporca v odvolaní ďalej uviedol, že od posledného rozhodovania o výživnom na navrhovateľku podľa rozhodnutia súdu vzrástol jeho príjem. S uvedeným konštatovaním okresného súdu sa nestotožňuje, pretože v roku 2007 zarábala cca 873 € a v súčasnosti je jeho príjem 546,60 €.

Vo vzťahu k argumentácii navrhovateľky týkajúcej sa brigádnickej činnosti odporca v odvolaní uviedol, že skutočnosť, že si navrhovateľka podľa jej tvrdenia nemôže brigádami popri štúdiu privyrobiť na úhradu svojich študijných nákladov je irelevantná, nakoľko je asi jedinou študentkou na svete, ktorá nemôže brigádovať. Medzi letným a zimným semestrom resp. letným skúškovým obdobím a zimným skúškovým obdobím je obdobie voľna, ktoré trvá cca 2 až 2,5 mesiaca, kedy môže brigádovať a privyrobiť si, tak ako to robila v roku 2011. Uviedol, že časť mesačných výdavkov navrhovateľky pokryje otec výživným, časť matka a časť si zvykne študent pokryť sám svojou vlastnou letnou brigádnickou činnosťou (manuálnou prácou), ktorá je zároveň aj psychickým oddychom od učenia v škole. O tom, ako veľmi navrhovateľka potrebuje zvýšenie výživného pre svoju existenciu a štúdium najlepšie podľa odporcu vypovedá jej postoj k samotnému súdному konaniu, nakoľko z troch pojednávaní sa zúčastnila osobne iba jedného. V uvedenej súvislosti odporca v odvolaní zdôraznil, že má za to, že v predmetnom konaní nejde ani tak o zvýšenie výživného, ako o navýšenie trov konania.

Ďalej odporca v odvolaní poukázal na komentár k Zákonu o rodine a uviedol, že pri určovaní výšky výživného na strane povinného súd prihliada na jeho schopnosti, to znamená na faktické príjmy, ktoré dosahuje v čase súdneho konania. Majetkové pomery treba podľa odporcu posudzovať komplexne, pričom výživné pre budúce obdobie musí vychádzať zo skutočností existujúcich v čase vyhlásenia rozhodnutia. Výživné je dlhodobá opakujúca sa dávka do budúcnosti, preto určenie výšky výživného musí vychádzať zo skutočností existujúcich v čase vynesenia rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené odporca v odvolaní navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil v celom rozsahu.

V podaní zo dňa 15. 12. 2015 sa odporca vyjadril k odvolaniu navrhovateľky a uviedol, že ho neobdržal kompletne - chýba príloha týkajúca sa vyúčtovania trov právneho zastúpenia navrhovateľky, preto sa k otázke trov konania nevie vyjadríť. Ďalej uviedol, že odchodné vyplatené v roku 2011 v sume cca 10 000 € investoval do podnikania, čo sa ukazuje ako správna investícia, ktorá sa prejaví najmä v budúcnosti, nakoľko založená firma rastie každým rokom. Pokiaľ ide o vyrovanie z dedičstva, odporca uviedol, že dedičstvo mu bolo vyplatené presne v sume 32 500 €. Žiadne iné peniaze mu neboli vyplatené.

Ak navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu uvádza niečo iné, tak jej tvrdenie nie je pravdivé. Pokiaľ ide o peňažné prostriedky získané z dedičstva, tieto plánuje použiť na kúpu „vlastnej strechy nad hlavou“, nakoľko takmer v päťdesiatke nemá zabezpečené bývanie.

Vo vzťahu ku schopnosti odporcu zarobiť cca 1 400 € mesačne, odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uviedol, že nesmie pracovať ako vodič z povolenia. Takže jediným zdrojom jeho príjmu je výsluhový dôchodok, momentálne v sume cca 546,60 €. Životné náklady navrhovateľky v sume 280 € zrazu podľa odporcu navrhovateľka vyčísľuje v sume 305 €. V uvedenej súvislosti odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uviedol, že nespochybňuje takmer žiadny z nákladov navrhovateľky, ale tieto náklady podľa jeho názoru predstavujú spolu cca 225 € (ubytovanie 69 €, strava v jedálni 110 €, strava mimo jedálne 50 €, hygienické potreby 10 €, mobil 15 €), pretože náklady na cestovanie sú podľa odporcu 0 € a nie 25 €, nakoľko študenti majú nárok na bezplatné cestovanie od 17. 11. 2014. Náklady na cestovanie v Bratislave predstavujú podľa odporcu maximálne 11 € až 13,45 € mesačne, takže náklady na cestovanie predstavujú podľa odporcu namiesto uvádzaných 52 € len cca 14 €, čo je rozdiel mínus cca 40 € mesačne. Vyčíslené životné náklady navrhovateľky sú potom podľa odporcu v sume 255 € plus 14 €, čo je cca 260 € mesačne.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky popísal ďalej vzájomný vzťah s navrhovateľkou, ktorý označil za nie uspokojivý a v závere vyjadrenia zopakoval, že jediným zdrojom jeho príjmu je výsluhový dôchodok momentálne v sume 546,60 €.

Pokiaľ ide o právne zastúpenie navrhovateľky a s tým súvisiace trovy právneho zastúpenia, odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky uviedol, že navrhovateľka nepotrebuje a ani nepotrebovala žiadnu právnu pomoc pri konaní o určenie výživného. Nepotrebovala ani žiadne súdne konanie, stačilo len prísť a o danej veci sa so svojim otcom porozprávať. Prísť s reálnymi nárokmi a taktiež s vlastnou aktivitou na zabezpečenie krytia časti svojich reálnych životných nákladov. V „prvotnom“ konaní pred súdom navrhovateľka uspela aj bez advokáta, preto považuje vynaložené trovy právneho zastúpenia za nevynaložené účelne.

V závere vyjadrenia k odvolaniu navrhovateľky odporca navrhol, aby odvolací súd odvolaniu navrhovateľky nevyhovel a v plnom rozsahu ho ako nedôvodné zamietol.

K vyjadreniu k odvolaniu navrhovateľky pripojil odporca osvedčenie o dedičstve sp. zn. 2D/246/2014-33, D not 142/14.

K obsahu odvolania odporcu sa písomne vyjadrila aj navrhovateľka a vo vyjadrení uviedla, že tvrdenia odporcu obsiahnuté v odvolaní považuje len za účelovú obranu odporcu v snahe vyhnúť sa plateniu výživného a spôsobiť navrhovateľke čo najväčšie problémy. Tvrdenia odporcu o tom, čo všetko prvostupňový súd nevzal do úvahy, kde a akým spôsobom pochybil, sú podľa navrhovateľky zavádzajúce. Zdôraznila, že faktom je, že celé konanie trvá dlho z dôvodu, že odporca po celý čas konania pred súdom tajil jeho príjmy z diét počas vykonávania práce vodiča nákladnej dopravy, nepriznal príjmy z predaja nehnuteľnosti - bytu v T. nad D. a chaty na Q. v D., zatajil príjem z dedičstva po jeho nebohej matke, zatajil skutočnosť, že vložil značné finančné prostriedky do podnikania. Všetky tieto aktivity odporcu bolo nutné práce preukazovať v súdnom konaní. Zdôraznila, že odporcovi jeho brat na vyrovnanie z dedičstva vyplatil viac ako 50 000 € a nie sumu 32 500 €, ako tvrdí sám odporca. Ďalej uviedla, že pokiaľ odporca tvrdí, že je v jeho veku nezamestnateľný, potom je to výsledok jeho záujmu resp. nezáujmu nájsť si vhodné zamestnanie. Odporca nie je invalidnou osobou a nepreukázal existenciu iných prekážok, ktoré by mu bránili zamestnať sa, samozrejme za predpokladu, že by sa zamestnať skutočne aj chcel, čo sa však uňho javí ako vysoko nepravdepodobné. Polemiku odporcu ohľadne príjmu partnera matky navrhovateľky označila navrhovateľka vo vyjadrení k odvolaniu odporcu za bezpredmetnú, nakoľko partner matky navrhovateľky nemá voči navrhovateľke - dcére odporcu - žiadnu vyživovaciu povinnosť. Zdôraznila, že pokiaľ partner jej matky sám prispieva na úhradu nákladov spoločnej domácnosti aj nad rámec jeho povinností a fakticky tým prispieva aj na výživu dcéry odporcu, slúži to len ku cti partnera matky navrhovateľky. Deti odporcu dostávajú od partnera matky navrhovateľky podporu, pomoc a starostlivosť, ktorej sa od odporcu zrejme nikdy nedočkajú. Vo vzťahu k argumentácii odporcu ohľadne životných nákladov navrhovateľky a pomeru plnenia vyživovacej povinnosti oboch rodičov, navrhovateľka vo vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedla, že odporca nemá o reálnych nákladoch navrhovateľky ani poňatia, nikdy sa o to nestaral ani nezaujímal. Matka navrhovateľky má jediný príjem

ako učiteľka v materskej škole a má ešte ďalšie dve vyživovacie povinnosti k maloletému Z. N. nar. XX. XX. XXXX a maloletej E. C., nar. XX. XX. XXXX. Pokiaľ by sa mala podieľať na výživnom navrhovateľky jednou tretinou, ohrozilo by to plnenie vyživovacej povinnosti voči jej ostatným dvom deťom. Od rozvodu rodičov navrhovateľky matka navrhovateľky poskytuje osobnú starostlivosť obom deťom odporcu takmer výlučne, odporca neposkytuje dcére - navrhovateľke starostlivosť vôbec a synovi len sporadicky, keď je u neho na návšteve. U matky majú obe ich spoločné deti domov, rodinné zázemie, podporu, pochopenie, istotu - všetky atribúty, ktoré odporca navrhovateľke nikdy nebol schopný a ochotný plnohodnotne poskytnúť. Zo strany odporcu sa navrhovateľka dočkala skôr odmietnutia, zneváženia a dehonestujúcich vyjadrení na jej adresu. Navrhovateľka v odvolaní ďalej zdôraznila, že súd pri rozhodovaní o výživnom prihliada tak na odôvodnené potreby vyživovanej osoby, na schopnosť povinnej osoby dosiahnuť určitý príjem a na veľkosť dosiahnutého príjmu bez ohľadu na to, z akého zdroja alebo dôvodu bol príjem dosiahnutý. Odporca dosiahol od posledného rozhodnutia súdu o výživnom v roku 2007 príjmy z výsluhového dôchodku, pracovnej činnosti a v tej súvislosti poskytnutých náhrad, z predaja nehnuteľnosti, z dedičstva a z podnikania úhrnom 140 000 €, ktorá suma zodpovedá zisteniu súdu, že odporca bol reálne schopný dosiahnuť mesačný príjem cca 1 400 €. Pokiaľ sa sám odporca stavia do pozície bezdomovca a nezamestnateľného, tak buď prostriedky, ktoré nadobudol, premrhal alebo klame. Tieto skutočnosti však za žiadnych okolností nie sú dôvodom, ktoré by zbavovali odporcu plnenia vyživovacej povinnosti voči navrhovateľke, alebo by mali byť zohľadnené na prospech odporcu. Majetkové pomery odporcu boli v konaní pred súdom prvého stupňa riadne preukázané. Je nepochybné, že odporca má možnosti aj schopnosti zabezpečiť si vyšší príjem, ako len výsluhový dôchodok; v tomto smere však nevyvinul žiadnu snahu, nepreukázal súdu, že by sa snažil získať akékoľvek zamestnanie, nepreukázal, že by bol niekedy požiadal o sprostredkovanie práce akúkoľvek pracovnú agentúru a jediným jeho argumentom je, že má príjem len z výsluhového dôchodku, čo zjavne nie je pravda. V závere vyjadrenia k odvolaniu odporcu navrhovateľka navrhla, aby odvolací súd odvolanie odporcu ako bezdôvodné zamietol a uplatnila si nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celkovej sume 314,80 €.

Krajský súd ako súd odvolací prejednal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 OSP a odvolaním napadnutý rozsudok okresného vo výroku, ktorým okresný súd vo vymedzenom rozsahu zvýšil vyživovaciu povinnosť odporcu voči navrhovateľke a vo výroku o zročnom výživnom podľa ust. § 219 ods. 1,2 OSP potvrdil; vo výroku, ktorým okresný súd o trovách konania rozhodol tak, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) OSP zrušil a podľa odseku 2 citovaného ustanovenia vrátil vec okresnému súdu v uvedenom rozsahu na ďalšie konanie.

Po preskúmaní veci z hľadiska odvolacích námietok navrhovateľky a odporcu odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s odôvodnením odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu, pokiaľ ide o určenie vyživovacej povinnosti odporcu a zročného výživného (§ 219 ods. 2 OSP) a na doplnenie uvádza: Vyživovacia povinnosť rodičov voči deťom predstavuje základný prvok systému zákonnej vyživovacej povinnosti - inými slovami zákonnej povinnosti poskytovať výživu a trvá do času kým deti nie sú schopné samé sa živiť (§ 62 ods. 1 Zákona o rodine) Kedy nastane stav, že deti sú schopné samé sa živiť záleží od okolností daného konkrétneho prípadu, pričom medzi rozhodujúce faktory patrí vek detí, ich zdravotný stav, štúdium, majetkové pomery a pod. Vyživovacia povinnosť rodiča k dieťaťu z hľadiska prípravy na budúce povolanie končí dosiahnutím prvého najvyššieho stupňa vzdelania (absolvovaní prvej vysokej školy či univerzity). Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ navrhovateľka neukončí štúdium medicíny, vyživovacia povinnosť rodičov navrhovateľky voči navrhovateľke naďalej trvá. Otec navrhovateľky (odporca) v odvolaní spochybnil pomer v akom sa podľa okresného súdu má na pravidelných mesačných výdavkoch navrhovateľky podieľať otec (2/3) a matka (1/3) navrhovateľky. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že pri určení uvedeného pomeru okresný súd celkom evidentne vychádzal zo skutočnosti, že matka navrhovateľky má okrem vyživovacej povinnosti voči navrhovateľke ešte ďalšie dve vyživovacie povinnosti a to voči maloletému Z. N. a voči maloletej E. C. a že otec navrhovateľky má okrem vyživovacej povinnosti voči navrhovateľke jednu vyživovaciu povinnosť voči maloletému Z. N.. Okrem toho v čase, keď sa navrhovateľka nezdržiava v mieste svojho štúdia, poskytuje matka navrhovateľky navrhovateľke stravu a ubytovanie, pričom je bez akéhokoľvek významu, že sa logicky (vzhľadom na vek navrhovateľky a jej vysokoškolské štúdium) nejedná o dennodennú starostlivosť matky navrhovateľky o navrhovateľku v takejto forme, pretože otec navrhovateľky nejaví o navrhovateľku v tomto smere (poskytnutie bývania a stravy) žiadny záujem. Pokiaľ ide o argumentáciu odporcu obsiahnutú v odvolaní týkajúcu sa príjmu partnera matky navrhovateľky, odvolací súd uvádza,

že táto je v plnom rozsahu neopodstatnená a zdôrazňuje, že partner matky navrhovateľky nemá voči navrhovateľke žiadnu zo zákona vyplývajúcu vyživovaciu povinnosť a pokiaľ tak dobrovoľne robí a to aj nepriamo tým, že prispieva na chod spoločnej domácnosti, ktorú má s matkou navrhovateľky, tak mu to ako správne uviedla navrhovateľka vo vyjadrení k odvolaniu odporcu slúži ku cti, rovnako ako mu slúži ku cti záujem o deti jeho partnerky. Vo vzťahu k odvolacím námietkam odporcu, ktoré sa týkajú výšky skutočných výdavkov navrhovateľky, odvolací súd uvádza, že je naplnením zmyslu života každého rodiča, ak je jeho dieťa šikovné, snaží sa zodpovedne pristupovať k štúdiu, pripravovať sa na budúce povolenie a byť tak v živote užitočné. Preto spochybňovanie vyčíslených výdavkov navrhovateľky až do takých detailov ako sú napr. výdavky na MHD nepovažuje odvolací súd vo vzťahu k vyššie uvedenému za adekvátne. Z hľadiska celkových výdavkov navrhovateľky nie je predsa až natoľko podstatné, či tieto v celkovom vyjadrení predstavujú sumu 280 € alebo sumu 305 €, ale to že aj z reálneho pohľadu vyplývajúceho z bežnej životnej skúsenosti môžu nevyhnutné výdavky spojené so študentským životom mimo miesta trvalého bydliska skutočne predstavovať (v závislosti od konkrétnych okolností prípadu, ktoré determinuje napr. aj to, kde je študent ubytovaný) sumu v priemere okolo 300 €. Pokiaľ ide o zistenie schopností a možností odporcu prispievať na výživu navrhovateľky vo výške určenej okresným súdom, odvolací súd uvádza, že okresný súd správne pri rozhodovaní o výške vyživovacej povinnosti odporcu vychádzal z ust. § 75 Zákona o rodine, t. j. zohľadnil aj jeho možnosti (potencionálny príjem) a nevychádzal len z toho, čo ako skutočný príjem vo forme výsluhového dôchodku vo výške 546, 60 € deklaruje odporca. Pritom je potrebné zdôrazniť, že pri zdôvodnení svojich úvah o výške potencionálneho (teda nie skutočného) príjmu odporcu okresný súd neuviedol konkrétnu oblasť, v ktorej by odporca bol schopný dosiahnuť predpokladaný zárobok (zrejme vychádzajúc z tvrdenia samotného odporcu, že odchodné vo výške 10 000 € investoval do podnikania), preto odvolacie námietky odporcu, že sa nemôže zamestnať ako vodič (tak ako tomu bolo do ukončenia pracovného pomeru vo firme SLOVAGROTRANS) a to pre stratu spôsobilosti vykonávať prácu vodiča profesionála v dôsledku očnej vady, nemajú svoje opodstatnenie, nakoľko nevychádzajú z takto naformulovanej argumentácie okresného súdu. Rovnako neopodstatnená je aj argumentácia odporcu o tom, že okresný súd pri určení výšky jeho predpokladaného príjmu 1 400 € vychádzal z ničím nepodložených úvah, a to preto, že a) jedná sa o predpokladaný (potencionálny) príjem, ktorý by mohol odporca vzhľadom na svoj vek, odbornosť, nadanie, schopnosti, vedomosti a pod. napr. z ním uvádzaného podnikania dosiahnuť, b) úvahy o predpokladanom (potencionálnom) príjme povinného rodiča zákon v zmysle § 75 Zákona o rodine pripúšťa, teda pokiaľ okresný súd vychádzal pri určení vyživovacej povinnosti odporcu, nedopustil sa svojvôle v zmysle neúplne zisteného skutkového stavu. Pre úplnosť vo vzťahu k výške okresným súdom určenej vyživovacej povinnosti odporcu odvolací súd uvádza, že na správnosť záverov okresného súdu o určení výšky vyživovacej povinnosti odporcu nemá zásadný vplyv, či odporcovi bola vyplatená z dedičstva suma 32 000 € alebo suma 50 000 € (odvolacia námietka navrhovateľky), pretože aj keď sa pre účely vyživovacej povinnosti povinnej osoby zisťujú jej majetkové pomery a jej z toho vyplývajúci životný štandard, v zásade platí, že sa prihliada zväčša len na výnosy (príjmy), ktoré jej (povinnnej osobe) tento majetok prináša, resp. by mohol prinášať, pričom je potrebné uviesť, že okresný súd pri rozhodovaní zohľadnil fakt, že odporcovi sa v dôsledku dedenia majetkové pomery zlepšili. Záverom (v rámci doplnenia a zvýraznenia správnosti záverov okresného súdu v zmysle ust. § 219 ods. 2 OSP) odvolací súd uvádza, že aj keď je štúdium medicíny nesporne náročné, nie je nič neobvyklé, že minimálne v čase letných prázdnin si študenti vlastnou brigádnickou činnosťou zlepšujú svoj študentský rozpočet a tým aj svoju životnú úroveň. V tomto zmysle sa možno stotožniť s argumentáciou odporcu v odvolaní, že navrhovateľka si môže prostriedkami získanými vlastnou brigádnickou činnosťou doplniť príspevok na výživu získaný od rodičov, čo však neznamena, že uvedený argument považoval odvolací súd za argument odôvodňujúci zníženie okresným súdom určeného výživného, tak ako to v odvolaní žiadal odporca, ale posúdil ho ako dôvodný argument proti odvolacím námietkam navrhovateľky, ktorá naopak v odvolaní namietala, že okresný súd nedostatočne vyhodnotil príjmové a majetkové pomery odporcu, keď určil vyživovaciu povinnosť odporcu v takej výške ako vyplýva z výrokovkej časti odvolaním napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky navrhovateľky týkajúce sa rozhodnutia okresného súdu o trovách konania, odvolací súd uvádza, že zo znenia ust. § 142 ods. 2 OSP, (ktoré okresný súd aplikoval na rozhodnutie o trovách konania, tak že rozhodol, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania) vyplýva, že ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov konania nemá na náhradu trov konania právo. Záver súdu o tom, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov právo je však opodstatnený len v tom prípade ak je pomer úspechu a neúspechu účastníkov konania v konaní približne rovnaký. V danom

prípade bola navrhovateľka pri určení výživného vo výške 195 € počnúc dňom 01. 09. 2012 do 31. 10. 2014 úspešnejšia o 39 % a pri určení výživného vo výške 220 € od 01. 11. 2014 úspešnejšia o 57 %. Z uvedeného je zrejmé, že záver okresného súdu o tom, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania neobstojí. Na druhej strane nie je možné na rozhodnutie o náhrade trov konania aplikovať ust. § 142 ods. 3 OSP, tak ako to v odvolaní navrhla navrhovateľka, pretože uvedené ustanovenie je možné na rozhodnutie o náhrade trov konania aplikovať len v tom prípade ak mal účastník konania neúspech len v nepatnej časti a ak rozhodnutie súdu záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že rozhodnutie o výške plnenia by záviselo od úvahy súdu len v tom prípade, ak by súd postupoval podľa ust. § 136 OSP, kde sa uvádza: „ak možno výšku nárokov zistiť len s nepomernými ťažkosťami alebo ak ju nemožno zistiť vôbec, určí ju súd podľa svojej úvahy“. Určenie výšky vyživovacej povinnosti, pri ktorom určení súd v zmysle ust. § 75 Zákona o rodine vychádza aj z príjmu, ktorý by mohol rodič dieťaťa pri vynaložení svojich schopností, vedomostí a skúseností dosiahnuť (z predpokladaného príjmu), nie je rozhodnutím v zmysle ust. § 136 OSP, preto argumentácia navrhovateľky o tom, že okresný súd mal na rozhodnutie o trovách konania aplikovať ust. § 142 ods. 3 OSP nie je správna. V každom prípade však okresný súd pochybil, keď o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, pretože tak ako bolo vyššie uvedené pomer úspechu a neúspechu navrhovateľky a odporcu v konaní nebol približne rovnaký, naopak navrhovateľka bola v konaní výrazne úspešnejšia. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) OSP zrušil a podľa odseku 2 citovaného ustanovenia vrátil vec okresnému súdu v uvedenom rozsahu na ďalšie konanie, v rámci ktorého okresný súd opätovne (potom čo doručí odporcovi vyúčtovanie trov právneho zastúpenia navrhovateľky tvoriace prílohu odvolania) rozhodne o trovách konania tak, že zohľadní pomer úspechu a neúspechu navrhovateľky a odporcu v konaní, pričom vzhľadom na charakter sporu (určenie vyživovacej povinnosti) uplatní pri výpočte percentuálne vyjadrenie pomeru úspechu navrhovateľky výške 57 % (t. j. zoberie do úvahy sumu výživného od 01. 11. 2014 vo výške 220 €) a zároveň rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP).

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.